

EMBERHALÁSZ

Isten Szolgája Brenner János lapja

IV. évfolyam 1. szám – 2012. március – ára: 100 Ft

Csudák és imameghallgatások

Brenner József

A hívó ember lelkeségéből fakadóan várja, hogy Isten csodákkal erősítse meg a neki tetsző személyek cselekedeteit. Amikor a szentek életét olvassuk, az általuk véghezvitt csodák kötik le leginkább figyelmünket.

Az evangéliumok többször is hírt adnak arról, hogy személyének és cselekedeteinek igazolására Jézustól is csodát követeltek az emberek. *„Mester, jelet szeretnénk tőled látni.”* Ő így felelt: *„A gonosz és hűtlen nemzedék jelet kíván, de nem kap más jelet, csak Jónás prófétáét. (Mt 12,39) Hitelenségük miatt nem is művelt ott sok csodát.”* (ti. Názáretben. Mt 13,58)

Egészen természetes, hogy a hitetlenek kételkednek a csodákban, Jézusban is. *„Hogyan történnek ilyen csodák általa? Nem az ács ez? Nem is tudott ott csodát tenni, csak néhány beteget gyógyított meg.”* (Mk 6,2;5)

Csudák a hívők hitének megerősítésére történnek. Most is ugyanígy várunk és kérünk égi jelet Istentől. De nemcsak mi, hanem az Egyház is, amely várja, hogy Isten azok mellett az erényes emberek mellett, akiket

boldoggá és szentté kíván avatni, csodával tegyen tanúságot. Ezeket a csodákat az Egyház nagyon aprólékosan és szigorúan kivizsgálhatja szakemberekkel és orvoszá-kértőkkel, akik nem is mindig hívő emberek. A csoda lényege az, hogy természetes magyarázatot nem lehet találni a történetekre.

Nagyon sokszor megkérdezték a hívek, történt-e már csoda Brenner János közbenjárására? Természetesen csodás jelenségekről és imameghallgatásokról sokan beszámoltak már a szombathelyi püspökségen. A továbbiakban ezek közül idézek néhányat.

Egy vértanú boldoggá avatásához nincs szükség csodára. Azzal, hogy az adott személy vállalja Istenért a szenvedést és a vértanúságot, hősies fokon gyakorolja az Isten iránti szeretetet, amiről halálával tesz tanúságot. Az Egyház hite szerint a vértanúsággal megkapjuk a megigazolást. Mégis nagyon fontosak azok a levelek, amelyek imameghallgatásokról számolnak be, hiszen ezekből látszik, hogy milyen sokan imádkoznak az adott személyhez a közbenjárását kérve. **► 2. oldal**

El Greco: Krisztus meggyógyítja a vakot

► Csodák és imameghallgatások

Brenner János esetében is majdnem minden levél azzal végződik, hogy buzgón imádkozunk János atya boldoggá avatásáért. Vértanúságának előzményeként álljon itt egy levélrészlet, amelyet a Clevelandben élő T. Ferenc írt 2000. augusztus 24-én. Ő utoljára 1956-ban találkozott a testvéremmel.

„Amikor 1956. november 4-én meghallottuk az orosz támadás hírért, döntés előtt álltunk. Vasárnap volt, Körmenten orosz tankhadosztály tartózkodott, elképzelhető volt volt, hogy a határt már lezárták. Szentmisére mentünk, amelyen Kozma esperes úr általános feloldozásban részesítette a híveket. Mise után az öcsém érkezett meg a hírrel, hogy a határ még nyitva van. Feleségem és leányom gyorsan elbúcsúztak a szülőktől, és elindultak a határ felé. Én még vártam. Útközben megálltak Kethelyen, és elbúcsúztak Jánostól és az esperes úrtól. János személyesen kísérte el őket a határig.

Délután magam is elindultam. Semmit sem vittem magammal, és hogy a szívem meg ne szakadjon, elhatároztam, hogy egyszer sem tekintek vissza. Kethelyen én is felmentem a plébániára elbúcsúzni. A búcsúzás után János kikísért. Végigmentünk a hosszú, nyitott folyosón, ahonnan egy hosszú lépcsősor vezetett lefelé. A lépcső alján megálltam, és még egyszer felnéztem rá. Ekkor hirtelen megszólalt, és felajánlotta: vigyem el a motorkerékpárját. Mivel tudtam, mennyire szereti a járművét, megköszöntem, és külön említettem, hogy már csak ezért sem fogadhatom el. Mire ő azt válaszolta: 'Nekem már nem lesz szükségem rá, minket úgyis megölnék!'

*Brenner János tudta és megérezte, hogy a vértanúság vár rá. Tudta és vállalta. Könnyen elmenekülhetett volna előre. Csak annyit kellett volna tennie, hogy felül kedvenc motorke-
rékpárjára, és öt perc múlva átlépte volna a határt. De ő maradt. Készen volt hivatását teljesíteni, híveivel maradni annak a biztos tudatában, hogy ezért az életével fog fizetni. Én magam egy percig sem kételkedem abban, hogy ő egy szent. Képe itt van a szobámban, és bízom benne, hogy Kozma esperes úrral együtt közbenjár értünk Istennél.”*

János testvérem közbenjárásáról és személyes segítségéről magam is meg vagyok győződve. Még sohasem említettem azt az esetet, amelyik édesanyámmal történt és most egy németországi levél kapcsán felidéződött bennem.

1983 júniusában édesanyám vírusos tüdőgyulladást kapott, mentővel azonnal beszállították a Huszár úti tüdőkörház fertőző osztályára. Tüdejének nagy része gyulladásban volt, alig kapott levegőt. A magas láz

A beteg édesanya

miatt elvesztette az eszméletét, az orvosok nem bíztattak bennünket. Nyolcvan éves a néni – mondták –, nem valószínű, hogy szervezete kibírja ezt a súlyos megterhelést. Szervezete mégis kibírta, pár nap múlva magához tért és bár lassan, de javult az állapota. A hegyfalui tudószanatóriumba szállították, ahol a hagyományos módon, vizes borogatással próbálták levinni a lázát, és antibiotikumot adtak neki. Az orvosságok hatottak szervezetére, mivel korábban sohasem szedett gyógyszert. Hetekig Hegyfalun lábadozott, ott mesélte el élményét, nem is egyszer.

Fiát, Jánost látta papi öltözetben az ágya felett. Teljes valóságában jelent meg előtte, majd két kezét kinyújtotta, szó nélkül megfogva édesanyánk két kezét, és felemelte. Ekkor ő magához tért, s jobbra fordult az állapota. Vajon kinek az imáját hallgatta meg az Isten, ebben a kilátástalan állapotban? Jánosét, akit édesanyánk anynyira szeretett, vagy a két papfiút? Egy biztos, édesanyánk ezután még kilenc évet élt, ennek a súlyos betegségének nyoma sem maradt a szervezetében.

Ezek után álljon itt az a levél, amelyet Németországból kaptam. A házaspárt itt ismertem meg, s tudtam róluk, hogy nagy tisztelői János testvéremnek. Ennek okát azonban csak most tudtam meg. A levél szövege a következő: *„Németország felső-sváb tartományában élek. Nagy örömmre szeptember 18-án családom körében ünnepelhettem 70-edik születésnapomat. A rákbetegség egy ritka változatát 2010 őszén diagnosztizálták nálam. 1998–99-ben már átestem egy komoly műtéten, így nagy megrázkódtatást jelentett számomra, hogy a betegség tizenkét év múlva kiújult. 2010 októberében, decemberében, majd a következő év februárjában is megoperáltak.*

Ebben a helyzetben, imáiban főleg Brenner Jánoshoz fordultam, segítségét kérve gyógyulásomhoz. A hosszadalmas kezelések alatt mindig nálam volt a vértanú képe, ez segített átvészelnem ezt a nehéz időszakot. A huszonkettedik sugárkezelés előtt, június 19-én (ez a nap János pappá szentelésének évfordulója) Brenner Jánosról álmodtam, aki így szólt hozzám: 'Meggyógyultál.' Felébredtem, és nagyon sírtam. János eltűnt. Másnap az orvosomnak bejelentettem, hogy meggyógyultam. Ő ajánlotta, hogy fejezzük be a kezelést, és hozzátette: 'A menny és a föld között előfordulnak olyan történések, amit mi, orvosok nem tudunk megmagyarázni.'

A sugárkezelés után néhány héttel az ellenőrző vizsgálat megállapította, hogy meggyógyultam. Ez júliusban történt. Hiszem, hogy Brenner János közbenjárása mentette meg az életemet. Továbbra is imádkozom boldoggá avatásáért."

Brenner János Németországban sem ismeretlen, hiszen sokfelé eljutott *A magyar Tarzícius* című könyv német fordítása, és immár öt nyelven kiadta az alapítvány azt a kis kétoldalas imalapot, amelyen János atya rövid életrajza és gondolatai olvashatók. Tiszteletének legáltalánosabb terjesztője minden bizonnyal a televízió. Pár évvel ezelőtt a német katolikus televízió riportot készített Rábakethelyen.

A dallasi Miasszonyunk ciszterci apátságából a múlt év szeptemberében a következő e-mailt kaptam: „*Kedves Atya! Elnézését kérem, hogy ismeretlenül soraimmal alkalmatlankodom, de súlyos beteg rendtársam kérését teljesítem. Alajos ciszterci atya kért meg, hogy üzenetét továbbítsam. Súlyos testi és lelki fájdalomtól gyötörve fordult Brenner János Anasztáz közbenjárásához, és meghallgatásra talált. Hogy miben segítette, nem tudta, vagy nem akarta megmondani, csak megkért, hogy közöljem az illetékesekkel. Mindenesetre*

Brenner János motorkerékpárján testvére József

sok keserves küzdelem után most békés megnyugvással várja a halált. Szeretettel köszönti és hálásan köszöni mindazt, amit Anasztáz atya boldoggá avatásáért tesz." Aláírás: Rókus O. Cist. atya

Úgy gondolom, amikor az imameghallgatásokról szóló beszámolókat olvasom, hogy az emberek kérései és problémái – amióta Istenhez imádkozunk – mindig ugyanazok. Búcsújáró helyeken gyakran elgondolkodom azon, hogy mi lenne, ha egyszer belehallgatnánk ezekbe a kérésekbe. Valószínűleg hasonló kéréseket hallanánk, mint amiket a levelekben leírnak. Álljon itt egy-két tanúságtevő levél, Brenner János segítő jóságáról.

„Gyermekelem sok éven át erősen ivott. Kétségbeesésemben kértem Brenner János vértanú atya közbenjárását, hogy változzon meg gyermekelem. Imám meghallgatásra talált. Hálásan köszönöm az atyának, hogy imám meghallgatást nyert.”

Egy anya Brenner János vértanúhoz fohászkodott, mert fia elvesztette az állását. A fiút visszahívták dolgozni, az anya kérése meghallgatásra talált. Ezt Jézusunk kegyelmének, vértanúnk közbenjárásának tulajdonítom.

Egy premontrei nővér Jánoshoz fordult segítségért, miután egyházközségük lelki ellátása a lelkipásztori kiegészítő miatt súlyos válságba került. Majdnem három éve tartott az egyházközség békétlensége és aggodalma, amikor János atya közbenjárását kérve kilenced végzésébe kezdtek. „A kilenced befejezésével megoldódott egyházközségünk legnagyobb gondja” – írja a nővér.

Két nagyszülő 2001-ben kétségbeesett levelet írt arról, hogy unokájuk – akinek mindent megengedett az apja – rossz útra tért. Tanácsot kértek tőlem, hogy miként könnyörogjenek Brenner János vértanú segítségéért, és kérték a két Brenner testvér imádságát is erre a szándékra. Talán ez a legnehezebb kérés. Isten senkit sem üdvözít az ő személyes közreműködése nélkül. Ilyen esetben nemcsak a gyermek, hanem a szülő felelőssége is szóba kerül.

Utoljára hagytam Hencz Ernő atya imameghallgatását, amit gyógyulását követően jegyzett le. A zalaszentgyörgyi plébános jól ismerte Brenner Jánost, hiszen a győri szemináriumban két évfolyammal feljebb járt. A plébános jó egészségnek örvendett, könnyen ellátta a plébánián adódó sok feladatot, mígnem egy nap fájni kezdett a lába, és attól fogva csak nehezen mozgott. Hencz Ernő atya 2011. december 15-én a következőket írta minderről:

► Csodák és imameghallgatások

„Félve írom ezeket a sorokat, mert régen volt és olyan gyorsan érkezett a nem várt segítség. Nem tudom, hogy az erősödő fájdalom mikor és hogyan kezdődött, de azt igen, hogy a különböző kezelések, próbálkozások (magas szárú ortopéd cipő viselése) ellenére azt mondta az érsebész, hogy a láb elhalása elkezdődött, ezért amputálni kell. Nem tudom, mit éreztem és gondoltam, de valami elképzelhetetlen szörnyűség! Ötvennyolc évesen, papként láb nélkül?! Ezekben a napokban sírva, nyögve könyörgtem Istenhez, Máriához, a szentekhez és Brenner Jancsihoz is.

Kérésem meghallgatásra talált, a kezelés után ennyit jegyeztem fel a kórházban töltött napokról: 'Kórházban, 1992. november 10-től 21-ig. Kardiológia, érfestés, angiográfiai műtét a bal láb ütőerében.' Néhány héttel később pedig a következőket: '1992. december 6. Hála neked!'

Nem tudom, kire vagy mire gondoltam, de ezekben a napokban folyamatosan Brenner János járt a fejemben. 1992. december 13-a előtt érdeklődtem telefonon, hogy ki lesz a főcelebráns a vértanúság emlékhelyén felállított keresztnél? 'Te leszel, mert a Laci nem vállalja' – mondták. Miután erről értesültem, a következőt kértem Brenner Józseftől: 'Légy olyan kedves, ajánlj majd a Jancsi oltalmába' – ő pedig megnyugtatót, hogy megteszi.

1992. december 27-e egy nagyon mozgalmas vasárnap volt, amikor végre ismét teljes értékű embernek érezhettem magam. Szentmisét mutattam be Zalacsében, Zalaszentgyörgyön és Hagyárosböröndön, onnan pedig ismét Zalacsébre mentem keresztelni. Szerencsére jól bírtam a fizikai terhelést. Hazaérkezve felhívtam telefonon Brenner Józsit a következővel: 'Köszönöm Jancsinak a névnap ajándékot!' – és elmeséltem neki, hogy mi minden történt velem aznap. Erre ő annyit válaszolt: 'Ha nem tudnád, ma van a születésnapja is.'

Gyógyulásom és hálám jeléül pár évvel később egy Brenner Jánost ábrázoló üvegablakot készíttettem a zalacsébi templomba. Mester Éva üvegművész 1995. november 17-én helyezte be a csodaszép, antik üvegből készült színes ablakot. Nemcsak az ablak színes, hanem elkészültének története is. A művész nő gyakran panaszkolta, hogy nehéz megörökíteni Brenner János atya lágy arcvonásait.

Mit írhatnék még röviden a naponta hálával és szívesen mondott imákhoz? Jancsi, köszönöm, hogy segítettél! Köszönöm, hogy az a láb tizenkilenc év után még mindig szolgálhat. Kérlek, segíts a továbbiakban is! Szeretném megérni, hogy a szentek között tudhassalak, boldognak mondhassalak Isten mind nagyobb dicsőségére."

A zalacsébi templom üvegablaka

A mindennapi életben a protekció szó nem hangzik túl jól, hiszen gyakran olyan negatív tartalmú fogalmakat társítunk hozzá, mint emberi gyarlóság, anyagi előny, visszaélés. A természetfeletti világban is létezik protekció, ezt úgy nevezzük: a szentek közbenjárása. Természetes, hogy azoknak a segítségét kérjük, akiket az Isten szeret, és akik hősiességgel szerették az Istent. De akármit kérünk is, a döntést mindig az Istenre bízunk. „Ne az én akaratom teljesezzék, hanem a tiéd.” (Lk 22,42)

Jézus maga biztat bennünket: „Kérjétek, és adatik nektek, zörgessetek, és ajtót nyitnak.” (Lk 11,10) Ehhez pedig csak egy valami kell, hit, hiszen a hit csodákra képes.

Emlékeim Brenner Jánosról

Dr. Gyürki László

János egy évvel volt idősebb nálam. Rövid élete során csak néhányszor találkoztam vele, viszont utóda voltam a rábakethelyi plébánián, ami szintén egyfajta találkozást jelentett számomra.

Küzdelmes évek után, 1952-ben kezdhettem meg kispapi tanulmányaimat. Bezáródott előttünk a kisszemnáriumi, ahol gimnáziumi tanulmányainkat végeztük, és bizonytalan volt, hogy sikerül-e a szemináriumba eljutni. A szombathelyi szemináriumot is bezárta a kommunista hatalom, Győr lett a szombathelyi és a pécsi egyházmegye közös szemináriuma, itt fejezték be tanulmányaikat a pannonhalmi kispapok is. Itt 127 kispap készült a papságra.

Ebben a közösségben volt évfolyamtársam Brenner József. Testvére, János ekkor harmadéves volt, bátyja, László pedig ötödéves, a kispapok főduktora. Csak a közös eseményeknél voltunk együtt: a kápolnában, az étkezéseknél és a szabadidőben. Különösebb emlékem nincs is Jánossal kapcsolatban ebből az időből.

Felszentelésem után Kisunyomba kerültem kiségitő káplánnak az idős Tüll Géza plébános mellé. 1957. november 11-én foglaltam el helyemet, János ekkor rábakethelyi káplán volt. A pontos napra nem emlékszem, de halála előtt csak pár héttel lehetett talán, hogy Szombathelyre indult a szüleit meglátogatni. Nagy örömmelre útközben hozzám is bejött Kisunyomba, s érdeklődött, hogy érzem magam első kápláni helyemen. Ő volt az első látogatóm. Ma is elevenen él bennem találkozásunk emléke. Pár hét múlva sajnos a halálhíre érkezett hozzánk, és Szent István vértanú ünnepén mondott szentbeszédemben már arról adtam hírt a híveknek, hogy az első vértanú legújabb utódja Brenner János.

Másik, immár lelki találkozásunkra János kápláni helyén, Rábakethelyen került sor. 1962. szeptember 1-jén Kovács Sándor megyéspüspök ugyanis ide helyezett káplánnak. Szolgálatom során lélekben találkozhattam Jánossal, jártam azokon az utakon, amelyeken ő, hitoktatást végeztem és miséztem a plébánia templomaiban. A szobájában laktam, nálam volt az a bőrönd, amelyben a véres karingje és a betegellátáshoz szükséges burza volt. Nap mint nap találkoztam vele úgy is, hogy a hívek elmondták emlékeiket, élményeiket szeretett káplánjukról. Örömmel emlékeztek a hittanórákra, s a vele való találkozásokra. Az egyik fiatal említette, hogy a káplán úrnak is olyan motorja volt, mint most neki. Egy másik férfi pedig azt mesélte el, hogy János atya kereszttelte a gyermekét.

Ezeknél a találkozásoknál, úgy érzem, hogy megvalósulni látszik az, amit az „*Ecclesia in Europa*” kezdetű enciklikában Boldog II. János Pál pápa megállapít: „*mindenkit újra arra kérek, hogy el ne feledjék, a reménynek mily nagy jele lett a keresztény hit sok tanúja, akik az elmúlt században akár keleten, akár nyugaton éltek. Ők ellenséges és üldöző környezetben tudták magukévvá tenni az evangéliumot, gyakran egészen a vértanúságig*”.

Brenner János ellenséges, üldöző környezetben tette magáévá az evangéliumot a vértanúságig. „*Nagyszerű és beszédes jelek, akiket szemlélnünk és követniünk kell*” – olvassuk a körlevélben. Nemcsak szavukkal hirdették Krisztust, hanem a kereszthordozásban a nyomába is léptek. Mély értelmű megállapítása a Szentatyának, amit rövid kethelyi szolgálatom alatt is éreztem János atya vértanúságával kapcsolatban: „*Az Egyház életerejét bizonyítják; fényt jelentenek az Egyháznak és az emberiségnek, mert a sötétségben fölragyogtatták Krisztus világosságát*”.

Amikor az istenellenes hatalmak minden erejükkel az Egyház lerombolására törekednek, a vértanúk megmutatják az Egyház erejét. Hiába minden sátáni próbálkozás, az Egyháznak mindig lesznek tanúi, akik életük feláldozásával is szembe mernek szállni a gonosszal.

A Szentatya szavai még tovább mennek a vértanúsággal kapcsolatban: „*Elmondják nekünk, hogy a vértanúság a remény evangéliumának legnagyobb megtestesülése. A vértanúk ugyanis életükkel egészen a vérontásig hirdetik és tanúsítják ezt az evangéliumot, mert bizonyosak voltak abban, hogy nem élhetnek Krisztus nélkül, és készek voltak meghalni érte abban a meggyőződésben, hogy Jézus az ember ura és üdvözítője, s ezért az Egyház egyedül őbenne találja meg az élet igazi teljességét.*”

Ezt a vágyát fejezte ki János atya naplójában, amit vértanúságával el is ért: „*Vágyom minden után, ami örök, mert hiszen te vagy a szépség, te vagy a jóság, te vagy a szentség és az örök végzetetlen Isten*”.

Végül a vértanúk a remény evangéliumát szolgálják, mert „*vértanúságukkal felsőfokon fejezik ki az ember iránti szeretetet és az ember szolgálatát*”.

Nem lehet megindultság nélkül végigmenni a Zsidára vezető erdei úton, amelyen János atya utolsó lelkipásztori útján haladt, hogy segítségére lehessen egy haldoklónak.

Brenner János jel minden papnak, amikor hívei lelkéről, örök üdvösségéről van szó. Áldozatok árán is siesen hozzájuk, ha kell, éjnek idején is.

Részletek Brenner János lelki naplójából

1950. február 21.

A nagybajtban újra meg kell javulni. Vissza kell térni a szeretet csodálatosan lángoló magaslataira. Én az én erőmmel ezt nem vagyok képes megtenni. Ó, jóságos Jézusom, add a te örökké lángoló szeretetedet és szent erődöt. Tedd szívemet izzó szívedbe, hogy elégjen, és csak a te izzó szíved maradjon bennem, hogy akaratom és mindenem egészen a tiéd legyen.

Nincsen nagy tehetségem, nincs bennem a szentek csodálatos lelkisége, Uram, mire leszek tehát való az életben? Ó, ez a borzasztó kísértésem. Sokszor úgy érzem, hogy el kell bújnom valahová, mint alázatos, egyszerű, dolgozó testvér! Ó, Jézusom, gyújts fényt!

Hamvazószerda

Törd le, Uram kevélységem szarvát és hiúságom undok építményét. Engedd, hogy téged követhesselek. A megszokottság gátjait csak az egyéniség tudja áttörni. Aki lelki életét érzelmekre alapozza, az homokra épít. A lelki élet építményének szilárd sziklaalapja a jócselekedetek.

Február 23.

Édes Jézusom add, hogy egészen égjek a te szeretetedben. Mosd tisztára lelkemet, jöjj Atyáddal, és vegyél lakóhelyet nálam. A nagybajtban valami bajtöt, imát, önmegtartóztatást kell följánlanom bűneim, hitvány-ságom és az emberiség bűneinek engesztelésére.

Február 24.

Add a te tüzedet, úgy szeretném a lelket a pokol örvényeiből kiszakítani. Vezess, jó Jézusom az életszentség magaslataira, Szent Anyád kérését úgysem tagadod meg. Vezess át az izzó folyosón!

Február 25.

Szárazság... Tátongó úr... Mélység... Pokol... Nincs értelem... Fogj meg Atyám, mert elnyel a tátongó mélység örvénye! Jaj, magával ragad, s akkor elvesztem örökre! Felajánlom neked a lelki megpróbáltatások keserű borzalmait. Ha te így akarod, legyen meg szent akaratom. Életbástyám kőfalán e mondat áll: Minden körülmények között legyen meg szent akaratom. Vedd el akaratom, szívem, mindenem, és add, hogy egészen Krisztusban alakuljak át, hiszen ez a hivatásom. Égni, lángolni szeretetedben a bűnösökért.

Két kézre fogom, és mohón úgy iszom a szenvedések Krisztus nyújtotta ürömpoharát, hiszen az én életem a

tiéd tükörképének kell lennie. És amikor te egész életemben szenvedtél, lehetek-e én állandóan boldog, kísértés nélkül a te atyai öledben? Ó, igen, érzem, ez megnyugtat. Ó, légy velem a kísértések sötét éjszakáján és a gyötrelmek keserveiben! Légy velem! Jézus szentséges szíve!

1950. március 2.

Csordultig van szívem az Isten szeretetének örök, édes költészetével. Égni a tűzben. Láttam egy hosszú folyosót, mely fokozatosan mindig jobban izzott, s ahol álltam, ott fekete és hideg volt minden. A folyosó végén egy lángoló szív volt egy fehéren izzó trónuson. Ebből megértettem, hogy Jézus Szíve mindenekfelett Úr, és hogy én még nagyon messze vagyok szentséges Szívének igazi szeretésétől. Ó, boldogok, akik eljutottak a trónusig, és ott elégték!

Egyszer régebben gondolkodtam, hogy hogyan juthatunk el legkönnyebben az életszentségre. Ekkor láttam egy fölfelé állandóan csúcsosodó hegyet, melynek oldala mindig meredekebb lett és a teteje csaknem az égbe ért. Ezen a hegyen mély árkok húzódtak egyharmad részéig felfelé, és ocsmány iszappal voltak tele, mint a hegy lába körül elhelyezkedő térség. És láttam, hogyan közelednek e hegyen egyre jobban áttüzesedve felfelé a lelkek. Egyesek csak az árkokból másztak ki, ezek azok, akik hibáikat elhagyják ugyan, de az erény útjára nem lépnek. Ez még nem érték. A többiek Isten leérő kegyelemszálaiból igyekeztek minél többet magukhoz láncolni, melynek segítségével annál magasabbra emelkedtek. A ritka nagy szentek kiknek a csúcspontra nem sikerült ugyan elérniük, mert ott Krisztus áll, de őt megközelíthették életük fonalának elszakadásával, mely egyedül tartotta őket a földön, beugrottak a mennyországba. Mindent pótol, s mindennél többet ér a kegyelem!

Sötétben járunk, hajnalra várunk

Ipacs Bence

Szombat este volt, 9 óra, amikor megszólalt a rábakehelyi templom haragja. Néhány tucat lelkes zarándok indulását jelezte a harangszó, akik emlékezni indultak az éjszaka sötétjében: emlékezni 1957 adventjének véres harmadik vasárnapjára. Az útvonal: Rábakehely – Zsida. Alig lehet több két kilométernél. Azt az utat szerettük volna végigjárni, amin 54 évvel ezelőtt a kethelyi káplán atya haladt végig, s amelynek céljához érve elnyerte a vértanúság pálmáját. Mondhatni, lehetetlen feladatra vállalkoztunk: ma már nem járható végig teljes egészében ez az útvonal, annyira megváltozott a környék. Kicsit szimbolikus is ez: ma már ugyanígy lehetetlen teljes egészében rekonstruálni, mi és hogyan történt azon a sötét decemberi éjjelen. Ám nem is ezért indultunk útnak. Emlékezni mentünk. Emlékezni a jó pásztorra, aki életét adta juhaiért. Emlékezni és imádkozni.

Utunk első felében a keresztutat végeztük. Mert keresztút volt ez a káplán atyának. Vitte a feszületet, ami a stációkat ábrázolta, de neki is megvoltak az állomásai. Arcul ütés, elesés, újbóli továbbindulás, s közben csak egyet akartak tőle: az életét. Akárcsak Krisztus keresztútján. Mi papi hivatásokért imádkoztunk keresztutunkat. Hogy pótolja az Aratás Ura azokat a munkásait, akiket elvett tőlünk a gonosz.

Szombat este volt, 10 óra is elmúlt, amikor megszólalt a Jó Pásztor emlékkápolna harangja. Néhány tucat zarándok érkezését jelezte a valaki által találóan vérmezőnek nevezett helyre. Folytattuk emlékezésünket 1957 adventjének véres harmadik vasárnapjára. Zsida főutcáján haladtunk tovább, a dicsőséges olvasót imádkozva. Mert a halál a keresztény ember számára nem végállomás, hanem kezdet. *„Híveid élete ugyan megváltozik, de meg nem szűnik... Lelkünket a mennyben örök otthon várja”* – imádkozzuk a gyászmisében. S mi ez az örök otthon, ha nem dicsőség?! Kiváltképp, ha valakit a boldogok sorában kívánunk mielőbb látni.

A holttest megtalálásának közelében ott áll az emlékereszt, a zsidai iskolakápolna tövében, mint a legrégebbi emlékhelyek egyike. Itt fejeztük be imádságunkat, elhelyeztük mécseseinket, majd áldással tértünk haza otthonainkba. Másnap meggyújtottuk a harmadik, piros gyertyát az adventi koszorún. Még piros. Várjuk, hogy újra rózsaszín lehessen. Várjuk a hajnalt. Amikor a fény győz a sötétség felett. Amikor boldognak mondhatjuk, aki már most is az.

Brenner János győri tisztelői

Nemes László

A győri cursillisták lelkes csoportja tavaly zarándoklatra indult a Szombathelyi Egyházmegyébe. Elsőként a kiscelli Szűzanyát köszöntöttük, keresztutat jártunk a celldömölki templomban. Következő állomásunk Ják volt, ahol a bencések által épített, szép, román kori templomot néztük meg, majd szentmisén vettünk részt. Ezután indultunk tovább Szombathelyre. Itt először a Székesegyházba tértünk be, majd felkerestük az Egyházmegyei Múzeumot, benne a Brenner Jánosról szóló kiállítást. Megdöbbenve álltunk a véres karing és reverenda előtt, amit a gyilkosság éjjelén viselt. A kiállított tárgyak, fotók segítségével még jobban megismerhettük Krisztusnak, Krisztusért adott életét. A kiállítás mindannyiunkra nagy hatást gyakorolt. Ezt követően mély áhítattal imádkoztunk Brenner János boldoggá avatásáért sírja előtt, a szalézi templom kriptájában, ahol tiszteletünk jeléül koszorút helyeztünk el.

Főszerkesztő: Császár István **Főszerkesztő-helyettes:** Déri Péter **Szerkesztő:** Teklits Tamás, Mátyás Zsófia
Nyomdai kivitelezés: Pharma Press Nyomdaipari Kft. (1037 Budapest, Vörösvári út 119-121.)

Felelős vezető: Dávid Ferenc ügyvezető igazgató

Megrendelés száma: 889/12, 2012. február

Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.) • Telefon: 94/513-191

E-mail: info@martinuskialdo.hu • Internet: www.martinuskialdo.hu **Felelős kiadó:** Teklits Tamás igazgató **ISSN 2061-1587**

Az újságban található cikkek és fényképek csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével használhatók fel.